

Pesmi

Milan
Jesih

KAM? O srd srca, tuja levica v moji desni,
težka in vlažna od toplote —
a sem jo ta hip iz zibeli vzel?
Stojim, je, ko da bi rasel,
krčim se, je, ko da rotiram,
mirujem, je, ko da bi tekel, suha voda.

Takšnega me je sram, da sem pesnik, silen, nabit,
ogromen kot borovnica in da sijem, sam slep.
Sram me je zdravja in polnote,
pred večerom, ki ga čakam s štoparico na balkonu,
se trudim kot neroden restavrador zluščiti
nove čase s prejšnjih, pravih.

Svojo levico pestujem v desni.
Ko da bi se smejal, ihtim vase od ganotja,
ko da bi se likal z dobrimi očitki, se mirim.
Kako se dviga in pojenjuje volja volje,
kako ji z dihanjem sledim v amplitudi in frekvenci,
kako se v prazni igri oblačim, ko da mi je kam oditi.

PODOBA JUTRA

Natančna in jasna podoba:
 vonj po rji, okus po tišini, barva po grenkem.
 Zaradi ženske si v nafti umivam njen obraz —
 da se bom čist opoldne ozrl za njo
 in ostal čist, ko je ne bom dogledal.

Natančna, jasna, takšna podoba, da je prispodoba
 bogastva časa, ki ga na sončni uri
 za svojega odčitujem, nad dobrim in slabim v njem zradoščen,
 časa, ki se pred njim iščem v praznem ogledalu,
 tako mojega, da vpričo njega sedam h grozdju,
 sam v razcvetelem jutranjem miru, v prsih suh.

ASFALT

Asfalt diši, gladki do pasa goli fantje
 si ga mažejo na kruh.
 Asphalt diši, dan je čist, ko hoče bit praznik,
 na svetlem nebu so posute temne pike
 tam kot zvezde na nočnem —
 vse vladujoči mir je tako še čvrstejši,
 o čvrstota po meni, ki sem ga vzpostavil.

Pridi zdaj še ti, smej se,
 roke mej v žepih jope, za tvojo kiklo
 bom dal veter,
 pa če bi moral prikrajšat zastave.

Asfalt diši, in dober je dan.
 A od tega, ker sva si ga takšnega zaželela
 s trafikantom, ko sem kupoval Sportske novosti?
 Dan je dober, in čeravno je poln, ni težak,
 tak je, ko da si je nadel bele rokavice,
 pijan kifeljce pajac,
 tak je, da si ga bova, ko zdajle prideš,
 v poljubu podajala iz ust v usta.

Asfalt diši, močan sem v sebi.
 »Kakšen silak!« boš rekla —
 v eni roki držim jekleno vajet
 in z njo naganjam planet,
 v drugi flomaster, ki ti z njim pišem to pesem.

RESYGNACIJA Zaspal z okusom po lubenici,
zбудil se z okusom po plehkem spoznanju,
znanem in jedkem —

takó si zdaj ne upam pogledat v dlani,
na njih je vsevdilj tolikó jeznih slik,
celo obraz, ki sem že mislil, da ga ni,
včasih v živi svežini zasije skoraj v ogenj
in zapeče huje kakor ogenj.

Enakomerno taktiktakanje na zidu,
trepetanje kazalcev.
Človek sem, ki v njem vse človeško miruje,
nič mi ne more ničesar zanetit v prsih.

Soba je takšna, ura odbrneva sto šest.
Na planem — kosmi, kosmi — naletava bel pepel.

OTOKI Otoki! O!
otroci smo vas morali posaditi, potem pa pozabiti,
da ste zdaj vzšli
in se odprli, buhteljni,
polni sončeve marmelade!
Zakaj ne zlezete v dobro perje morja?

Otoki, tenki v horizontu
kot dekliški hrbti, kot žrebčji hrbti,
v žarkih internatskih sobah, v steptanih manežah —
naj vas režem, naj vas ližem?

Skrijte se, otoki, pred mojo bližino.
Ta sem.

KRILA Ja, krila so mi zrasla,
pod žalujko sedim srečen slečen,
ko rojen v dobri odi. Oda!

Na periferiji čutenja
 mi izmeva prazen evergrin,
 Drava in vse je ene barve
 ko v televizorju
 in tudi jaz
 kot v ničemer ne v dobrem ne v slabem
 nisem izjema.

Mir,
 krila, srečna,
 in sušim še. Oda!

VREM Vrem, vrem,
 in, paradoks, čedalje več me je —
 danes zjutraj že toliko
 in to tako močnega,
 da sem odslej pripravljen vzeti nase
 še eno življenje.

Zraven sem pa punčka.
 Moja govorica brbljanje
 pred prvo besedo.

Najsi v jezi najsi v radostenju
 sem velik in grozen,
 tik pred katastrofalno fizijo.

NI DOBRO Noč, ki sem jo prečul —
 dišala je, dihala vame, gluhonema, lačna,
 in ničesar mi ni pustila,
 s titovke mi je snela zvezdo, eno svojih.

Kakšen smisel ma ta potka skoz sadovnjak?
 Po njej se vidim iti skoz mrzlo travo
 skoz stanovitni tuji obraz skoz sebe
 v grenek spanec daleč od sebe.

Kako tesno mi je.
 Kako tesno ob meni gre Parka.